

tager det. (Ophold). Da Ingen optager det, er det bortfaldet.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af Forslag til Lov om Hærens Districtsheste.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3005; 3die Behandling i Folkethinget i dets Tidende Sp. 6118 ff.)

Saffner: Jeg maa med Hensyn til det her foreliggende Lovforslag erklære mig aldeles enig med, hvad der er udtalt i Motiverne til samme. Jeg troer, at den Foranstaltning, som vil komme til Udførelse, naar Lovforslaget bliver vedtaget, maa antages at ville blive heldbringende, saavel seet fra Armeens som fra Hestendrebernes Standpunkt. Den Tilstand, som har udviklet sig, siden Loven af 16de Marts 1851 udkom, troer jeg ikke har været fuldkommen tilfredsstillende. Armeen, og navnlig Cavalleriet, har ikke seet sine Heste saa godt underholdte i Communerne og Hestelægderne, som det havde kunnet ønskes, og for Communerne har Hestenunderholdet været en ikke ubetydelig Byrde og forbundet med en heel Deel Besværligheder; navnlig skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa de Vanstueligheder, der stedsere ere komne tilstede i stigende Forhold ved Besættelsen af de ledige Numere. Jeg troer derhos, at den Byrde, som allerede hidtil har ligget paa Hestelægderne, vilde blive betydelig større for Fremtiden, efterat den nye Hærorganisation er traadt i Kraft; thi de Fordringer, som Militaïretaten efter den vil være nødsaget til at stille til Hestene, ville nødvendigviis medføre Fordringer om større Vedberlag fra Foderværternes Side. Hertil kommer, at der vistnok utvivlsomt forestaaer en Omorganisation af hele Cavalleriet, ikke alene her i Landet, men i alle Armeer. Efter de Forandringer, som ere blevne en Følge af Indførelsen af de hurtigtgaaende Vaaben, maa man vistnok komme til at søge at gjøre Cavalleriet saa let og saa hurtigt som muligt, men dette vil medføre, at man maa søge at staffe andre Heste tilveie til Cavalleriets Brug. Man har her i Landet i de senere Aar søgt at løse den Op-

tilfredsstille alle de Fordringer, der reises med Hensyn til Anvendelsen af Heste her i Landet, og som desuden kunde danne en Affætningsartikel til Udlandet. Jeg troer imidlertid ikke, at det vil være muligt at naae dette Formaal. Den danske Hest vil vistnok endnu i lang Tid blive let affættelig til Udlandet, hovedsagelig fordi den kan sælges til temmelig billig Priis; den samme Hest, der bliver anvendt til Jordbrug, vil man derhos ogsaa kunne hjælpe sig med til Rjorsel; men derimod vil man ikke kunne det ved Cavalleriet, naar Cavalleriet bliver omorganiseret. Men bliver man saaledes nødsaget til enten at fremkalde et lettere Hesteflag her i Landet til Cavalleribrug eller til at søge remonteret til Cavalleriet fra Udlandet, saa vilde dets Heste blive endnu vanskeligere at anbringe omkring paa Landet, naar Anbringelsen skal skee igjennem Communerne. Jeg anseer det derfor for at være meget heldigt, at Krigsbestyrelsen ved det foreliggende Lovforslag har søgt at ordne Forholdet saaledes, at det bliver den selv, som directe udsætter Hestene til Fodring i den Tid, hvori de ikke ere til Tjeneste. — Hvad det Vedberlag angaaer, som i Lovforslaget er bestemt at skulle gives for de Hestenumere, der ere ledige, og de Heste, der tilbageleveres, men ikke blive anerkjendte for tjenestedygtige, da maa jeg bemærke, at det forekommer mig, at et Vedberlag af 200 Rd. dog er temmelig lavt. Paa de allerfleste Steder her i Landet ere Cavallerihestenumere vistnok ikke blevne besatte med Heste, der have kostet mindre end fra 280 Rd. til 300 Rd. Imidlertid vil det Tab, som herved vil bevirkes for Statskassen, neppe blive meget stort, og der er derfor vistnok heller ikke Anledning til af den Grund at lægge nogen Hindring iveien for Lovforslagets hurtige Fremme. — Derimod er der i Slutningen af Lovforslaget indkommet en Paragraph, der, som det forekommer mig, ikke er uden sine store Betæneligheder, og det er § 5. Denne Paragraph lyder saaledes: „De Stridigheder, som i Anledning af nærværende Lov maatte opstaae imellem Eogneraadene og de Foderværter, hos hvilke Districtshestene hidtil have været udsatte, afgjøres, forsaavidt ikke mindelig Overeenskomst bringes tilveie, af